

Незнайомі міста мені сняться щоночі

Микола Руденко

Незнайомі міста мені сняться щоночі.
Незнайомі дахи. Незнайомі жінки.
Може, з інших планет?..
До дискусій охочі,
Мене в зали запрошують молодики.

Алюміній і скло. Всюди світяться стіни.
В людях страху немає за слово, за рух.
Щось тут є невловиме моє — з України.
Може, образ жіночий. Чи пісня, чи дух...

Прокидаюсь пітний і сідаю на нари.
А душа десь далеко —
Не тут, не в тюрмі.
Довго плавають в мозку барвисті примари
І гелґочуть стомовно в пістрявій юрмі.

Я задумуюсь болісно: в чому причина,
Що до мене приходить ця звабна мара?
Наглядач незабаром кормушку відчинить —
День почнеться зі слів:
— На оправку пора.